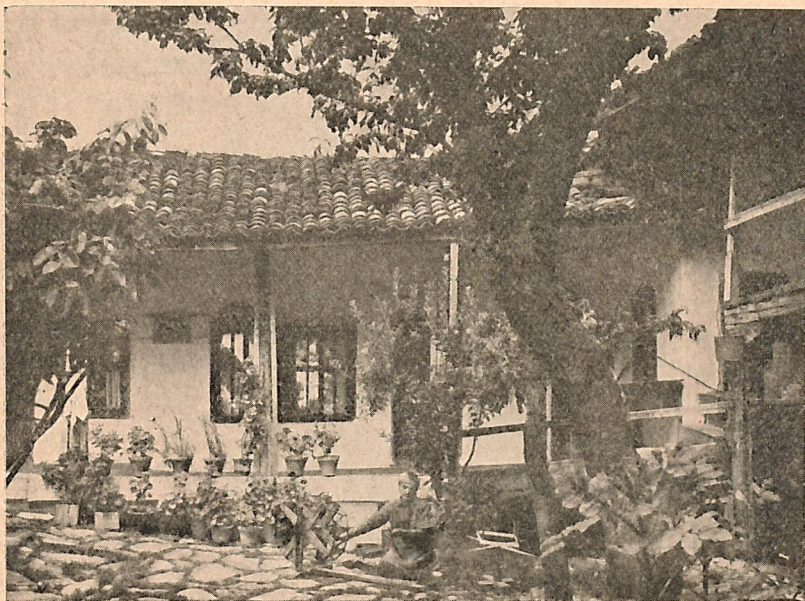

кия Димитъръ станалъ хаджия.

Щомъ навършилъ петъ години, хаджи Димитъръ билъ изпратенъ въ училището на даскалъ Димитъръ Кешиша. Скоро учителятъ схваналъ, че синътъ на хаджи Никола има дарба лесно да заучава уроцитѣ, а

свжсени вежди, винаги строго, заповѣднически. Очитѣ му не мигвали предъ нищо. Не знаелъ какво е страхъ. Въ биткитѣ срещу турчетата, които ставали по Асеновската рѣка, той билъ винаги пръвъ.

Сливенскитѣ чорбаджии, ка-

Кжщата, дето се родилъ Хаджи Димитъръ

така сжщо да командува другаритѣ си въ игритѣ. Затова го назначилъ надзорникъ на отдѣлението. Учителятъ не можелъ да скрие учудването си, като гледалъ какъ се привързали всички ученици къмъ своя малкъ надзорникъ и какъ му се покорявали безропотно. И наистина, въ погледа на хаджи Димитра имало нѣщо необикновено. Той гледалъ изподъ

то гледали буйствата на хаджи Димитра, клатѣли глава и не веднажъ говорѣли на баща му:

— Въ очитѣ на това дете, хаджи, се вижда живъ хайдутинъ!

Сливенскитѣ чорбаджии не се излъгали — хаджи Димитъръ станалъ не само хайдутинъ, но пръвъ хайдутинъ — войвода на войводитѣ. И умрѣ на Балкана въ бой за свобода на нашата татковина. Петъръ Димитровъ